

Pomponia.

Paa Dansk ved
N. P. MADSEN.

Føbe tog inderlig Del i alt, hvad der angik den unge Prinsesses Liv og særlig i hendes Sorg. Hun saa godt, hvilket Tab det var for hende baade anadeligt og timeligt. Hun havde ikke blot mistet sin Lykke og en torfast Ven og Raadgiver, men ogsaa sin Faders Kongekrone. Selvfølgelig bragte hun hende atter og atter Skriftens rige Trøst. Men det var ikke let at faa Himmelsolen til at sprede alle tunge Taager, der havde lagt sig om den unge Piges Hjerte. En Dag sagde Føbe efter en længere Samtale:

„Maa jeg fortælle dig en Oplevelse, jeg selv har haft?“

„Ja, gerne.“

„Den er mørkere end din, fordi Tabet var større. Men jeg fortæller den, for at du kan se, at Guds Naade har været større imod dig end Tabet.“

„Kunde dit Tab være større end mit, Føbe? Kunde dit Hjerte føle sig mere forladt og ensom, end jeg føler mig i denne Tid?“

„Ja, Klaudia, thi du har et saligt Haab for din Ven, men det havde jeg ikke.“ svarede Føbe vemodig. „Jeg havde bedt saa inderligt til Gud om at frelse min Ægtefælle, Manleus hed han, men alle mine Bønner var forgæves. Han haanede blot min Tro, som han kaldte Overtro, ja haanede endog den Frelser, der havde gjort min Sjæl salig. Et Par Gange fik jeg ham til at gaa med hen og høre Guds Ord, men det førte kun til, at han haanede og spottede endnu værre end før. Dog opgav jeg ikke Haabet. Jeg tænkte, at Tiden engang maatte komme, da vi kunde dele Glæden over Frelsen i Jesus Kristus sammen. Men det behagde Herren i sin Visdom, at jeg ikke skulde se dette Haab opfyldt. En Dag blev min Ægtefælle kaldet bort i Forretningsanliggender, og jeg har aldrig set ham siden. Jeg ved blot, at han blev angrebet af en farlig Feber, og da jeg aldrig hørte fra ham mere, maa jeg jo gaa ud fra, at han er død — tank, Kaludia, død som en vantro.“

Føbe holdt inde og saa tungt hen for sig.

„Hvor gør det mig ondt for din Skyld, kære Føbe?“ sagde Klaudia. „at du skulde lide en saadan haabeløs Trængsel.“

„Ja, ha a b l o s.“ svarede Enken. „det er netop Ordet, der forfulgte mig, som et Spøgelse Dag og Nat og næsten berøvede mig Forstanden. Havde jeg ikke haft mit lille Barn, saa tror jeg, jeg havde lagt mig ned for at dø med Ordet „haabeløst“ paa mine Læber. Dog med Tiden kom andre Tanker. Jeg tænkte paa Guds uendelige Barmhjertighed og Medlidenhed med tabte Syndere, og jeg tænkte paa, hvor ofte jeg havde bedet for min Mands Sjæl, og at Gud havde forjættede at ville opfylde alt, hvad vi beder om i hans Navn. Efter en lang, forfærdelig Kamp kom min Sjæl endelig til Hvile deri, at jeg ganske turde lægge min dyrebare Ægtefælle i Herrens Haand. Jeg har kun fortalt dig alt dette for at vise dig, at der gives større Trængsler end dine, og at Gud vil give Kraft i Forhold til, som vi har det behov.“

„Ja, jeg ser det godt, jeg føler det godt.“ hviskede Klaudia. „Du maa have anset mig for meget selvsk og vantro, Føbe, siden jeg har døvet saa meget ved mit Tab, medens Herren dog har givet mig saa mange Kilder til Trøst i Fremtiden. Og den dybeste af dem alle, synes jeg er Vissheden om, at min elskede Pudens nu fryder sig ved en Lykke, som jeg ikke kunde have beredt ham her paa Jorden.“

„Ja, lad os øse af Herrens Kilder, alt hvad vi har behov af Naade og Miskundhed til Fred og Hvile og Kraft.“ sagde Føbe. „De bliver aldrig tomme, thi Guds Bæk er fuld af Vand.“

XXII.

Troen paa Prøve.

Morgenen efter den store Fest blev Flavia kaldt ind i sin Moders Værelse. Et onskabsfuld Grin laa over den sorte Pages Ansigt, da han bragte hende dette Budskab.

Han fulgte hende i Hælene og traadte ind i Værelset bag efter hende, men hun vendte sig om og befalede ham i en myndig Tone at trække sig tilbage. Han havde ikke meget lyst til at adlyde, men han adlød dog. Han saa den skarpe Dolk, hvis juvelbesatte Haandtag lynede i Flavias Bælte, et Vaaben, som ogsaa hun bar ligesom Moderen, og om han end vidste, at hun i den sidste Tid slet ikke havde benyttet den og i det hele taget behandlet Slaverne med udsædvanlig Mildhed, saa frygtede han dog for at opagge hendes Vrede. Romerne havde den Gang Magt til at gøre ved deres Slaver, hvad de vilde, piske dem, brænde-mærke dem, lægge dem i Lænker, ja selv lade dem dræbe, hvis de havde Lyst dertil. Og selv om Adrian overfor Junia vovede at lægge en vis Egenvilje og Trods for Dagen, saa havde han dog ikke rigtig Mod til at trodse hendes ildfulde Datter. I et Øjebliks Opbrusen kunde hun faa i Sinnet klage over ham til Erastus, hvad der i alle Tilfælde vilde medføre, at han fik Pisk om ikke noget værre, og det havde han ingen Smag for. Derfor listede han bort og lod den unge Pige alene med sin Moder.

Junia sad paa en Løjbenk i den ene Side af Værelset, og hendes Blik var saa koldt og stolt, at Flavia skælvede ved Lyden af sine egne Fødder, idet hun skred hen over det skinnende Marmorgulv og nærmede sig Moderen.

Flavia havde ikke sovet ret meget om Natten. Tankerne havde kredset om det kommende Møde med Moderen, og i Begyndelsen havde hun været fyldt med Ængstelse. Men saa traadte en ung Mand frem for hendes Fantasi og tilsidst den Frelserkikkelse, som de begge troede paa og elskede. Og saa havde hun fattet Mod. Hun vilde møde enhver Prøvelse med Iffet Pande. Og dog, da Øjeblikket nærmede sig, da hun første Gang skulde bekende sin Herre og Mester, da sank hendes Mod. Hun formaade ikke at møde Moderens skarpe og forskende Blik. Uvilkaarlig bedøkkede hun Ansigtet med sine Hænder og sank ned for Junias Fødder.

Om hun end havde været den snedigste Diplomat, kunde hun ikke have handlet klogere. Junia elskede sin Datter over alt, og den Forandring i Temperament og Karakter, der i den sidste Tid var foregaaet med hende, havde gjort hende næsten endnu kærere for Moderen. Ogsaa hun havde sidste Nat ligget mange Timer uden at kunne sove, idet hun tænkte paa Mødet med Datteren, et Møde, som hun frygtede endnu mere end denne selv. For at kunne optræde med den fornødne Værdighed havde hun gjort, hvad hun kunde for at hærdne sig imod enhver Følelse af Medlidenhed og for at styrke sig selv i sin Fordom overfor den nye Tro, som Datteren havde sluttet sig til.

Hendes Vrede var i Virkeligheden ogsaa mere optændt imod Linus og Klaudia end mod Flavia, som hun var overbevist om var blevet forledt af de andre.

Selvfølgelig voksede hendes Medlidenhed overfor Datteren, da hun saa hendes heftige Udbrud af Angst og Smerte. I en meget mildere Tone, end Flavia havde ventet, gentog hun for hende alt, hvad Adrian havde hørt og set i Søjlehallen, og opfordrede hende til at sige sin Mening derom.

Medens hun laa paa Knæ ved Moderen, havde hun i stille Bøn anraabt Gud om Kraft. Da hun nu hørte Moderens milde Tone og — idet hun løftede sit Hoved — bemærkede det ømme Blik, hvormed Moderen saa paa hende, fik hun Mod. Med Ro og Fatning svarede hun:

„Det er altsammen sandt, Moder. Det er virkelig sandt, at jeg har vendt mig fra Roms Afguder og tror paa den Herre Jesus Kristus som min eneste Gud og Frelser.“ Da hun saa, at Junias Pandebemærkede ved denne kække Bekendelse, fortsatte hun i en mere bedende Tone: „Kære Moder, skænd ikke paa mig og stød mig ikke fra dig. Er jeg blevet mindre kærlig og mindre lyd, siden jeg har antaget Troen paa Jesus Kristus? I alle Tilfælde kan jeg ikke slippe ham. Tanken om alt, hvad han har lidt for mig, og gjort for mig, giver mig Kraft til at udholde enhver Prøvelse og til at bære alt, hvad der mulig skal møde mig af den Grund — selv dit Mishag, kære Moder.“

Mere bedøvet end uvillig svarede Junia:

„Hvem har dog fyldt dit Hjerte med disse fremmede Begreber, mit Barn? Hvad kan en jødisk Forbryders Lidelse have med dig og mig at sige? Jeg har længe ikke været tilfreds med Pomponias Stilling og frygtet for, at hun og særlig din britiske Veninde skulde have en daarlig Indflydelse paa dig. Men jeg kunde dog ikke ane, at du saa fuldstændig skulde falde fra dine Fædres Tro og antage saa fremmede Lærdomme. Endnu mindre kunde jeg ane, at Linus, om hvem baade jeg og din Fader har haft den bedste Mening, skulde vende sig fra sine Fædres Religion. Sikkert har hans Eksempel haft stor Indflydelse paa dig.“

Ved denne Bemærkning rødmede Flavia og sagde bestemt:

„Nej, Moder, jeg vidste intet om Linus' Omvendelse til Kristendommen, før dit Besøg i Floras Tempel. Da aabnede jeg mit Hjerte for Klaudia, og Linus, der stod i Nærheden og hørte alt, uden at jeg vidste det, traadte derpaa til og meddelte mig, hvad der var sket med ham. Og, kære Moder, du kan da forstaa, at det glædede mig usigeligt at høre, at han troede paa den samme Frelser som jeg.“

„Du vil komme til at indse, at du ikke har nogen Aarsag til at glæde dig. Det har sikkert ikke været dig ube kendt, at din Fader og jeg tænkte paa at gøre ham til vor Svigersøn. Det har heller ikke undgaet vor Opmærksomhed — og selvfølgelig har vi glædet os derover — at hans Nærvarelse ikke var dig ukær, ligesom vi har troet at bemærke, at hans Følelser for dig blev stærkere, alt som Tiden gik. Dette maa nu blive anderledes. Saalænge Linus staar i den Stilling overfor vore Fædres Guder, kan vi ikke tillade nogen Forbindelse eller Omgang mellem eder. Jeg forbyder ham at komme i vort Hus. Dog vil jeg opsætte at underrrette Erastus om, hvad der er sket, indtil jeg ser, om Linus ikke kan blive fornuftig igen. Og hvad dig angaar, kan jeg ikke tro, at du er saa uforstandig og saa betaget af de fremmede Ideer, at du vil fastholde dem, naar du ved, at det vil berøve dig din fremtidige Lykke.“

Medens Moderen talte, var al Farven vejet bort fra Flavias Ansigt. Bleg som et Lig var hun sprunget op og svarede fast og bestemt:

„Dyrebare Moder, du vil blive skuffet, hvis du antager, at Linus og jeg nogen Sinds vil opgive vor Tro. De, som engang har hørt det herlige Evangelium om ham, der har sonet og udslættet alle deres Synder og frelst dem til en evig Hærlighed, vil aldrig ophøre at tro paa ham og elske ham. Tværtimod maa vi gøre alt, hvad vi kan, for at faa andre til at tage imod den samme Frelser. Hvorfor vil du og Fader være fjendtlig indtænkt mod Linus, fordi han ikke mere kan tilbede Guder af Træ og Sten? Og, kære Moder, du skal vide, at hvis Linus var blevet ved at være en Hedning, saa vilde ingen Magt paa Jorden have faa-

et mig til at ægte ham. Hvor overrasket og glad blev jeg da ikke, da jeg erfarede, hvad der var sket med ham.“

„Ti, Flavia, jeg befaler dig det.“ svarede Junia, hvis Medlidenhed var forsvundet, da hun bemærkede Datterens urøkelige Fasthed, og i en heftig Tone blev hun ved: „Spar mig dog for en saa forrykt og ugudelig Tale. Træk dig tilbage til dit Værelse og tænk over din Daarskab. Jeg ved, at du er en fornuftig Pige, og jeg er derfor vis paa, at du snart vil angre, hvad du har gjort. Jeg vil foreløbig tie med denne Sag og ikke gøre nogen Forandring i din daglige Levevis, uden i den ene Henseende, at Linus ikke maa se dig.“

Flavia svarede ikke noget dertil. Hvor dybt et Indtryk Moderens Ord havde gjort paa hende, og hvor stærk hun end var fristet til at protestere, saa tav hun dog og adlød. Junia saa godt hendes Kamp og hendes Sejr, en Sejr, hvis Størrelse hun ogsaa godt forstod at vurdere, da hun kendte og ofte havde erfaret Datterens heftige Sind. At det var den nye Tro, der havde bevirket denne Sejr, kunde hun ikke undgaa at indrømme for sig selv, dog jog hun alle venlige Tanker overfor Kristendommen paa Flugt ved at sige til sig selv, at en hvilken som helst ny Filosofi vilde have frembragt den samme Forandring. I hvert Fald banlyste hun i dette Øjeblik alle Følelser og Sympathi overfor sin Datter.

Da denne var gaaet, satte hun sig ved et Marmorbord, greb en Elfenbenstavle med et Voks-overtræk og skrev med en spids Guldgriffel et Brev til Linus. Deri forbød hun ham at komme i deres Hus samt meddelte ham, at hans Haab om Flavias Haand var forfængeligt, saa længe han fastholdt Troen paa den korsfæstede Nazarener. Derpaa bandt hun Tavlen sammen med en Silkesnor, forseglede den og trykkede sin Signetring i Seglet, hvorefter hun ringede paa sin sorte Page og befalede ham at besøge Brevet til Linus.

Negeren viste sine blændende hvide Tænder, og hans onskabsfulde Øjne funkledede af indre Tilfredsstillelse. Han havde lagt Mærke til, at Flavia forlod Værelset med et blegt og sørgmodigt Ansigt, og han formodede, at Brevet var en Opfyldelse af hans hadefulde Planer. Hans Glæde var lige ved at give sig Udslag i en dristig Bemærkning; men da han saa det strenge Udtryk i Junias Ansigt, tav han og ilede af Sted for at besøge Brevet.

Han traf Linus hjemme, og under Foregivende af, at han maatte vente paa Svar, blev han staaende og betragtede den unge Mands Ansigt, medens han læste. Med ikke ringe Tilfredsstillelse bemærkede han den Smerte og Skuffelse, der bredte sig over Linus' Ansigt, idet han for Brevet igen-nem.

„Nu har den stolte Flavia faaet sin Straf.“ sagde han til sig selv. „Hun gjorde bedre i at søge mit Venskab; thi jeg har større Magt, end hun har.“

„Du kan gaa.“ sagde Linus til Dvergen i en bydende Tone. „Og sig din Herskerinde, at hendes Befaling skal blive adlydt.“

Derpaa vendte han sig og forlod Værelset — hensunket i syde Tanker.

Adrian stod et Øjeblik og skelede efter ham under sine buskede Øjenbryn, saa ilede han ud, henrykt over Resultatet af sine Bestræbelser, og beredt til at lægge nye onskabsfulde Planer.

Uge efter Uge gik, og for Flavia blev det en velsignet Tid. For første Gang lærte hun rigtig at forstaa, at al hendes egen Styrke kun var lutter Svaghed, og at hun maatte iføre sig Guds fulde Rustning, hvis hun skulde sejre i Kampen. Derfor blev det en Tid fuld af Bøn og fuld af et inderligt Samliv med sin Frelser, der mere og mere fyldte hende med sin Fred og Glæde og med Fortrøstning angaaende Fremtiden.

Linus søgte ikke mere hendes Hjem, og naar hun nu og da saa ham hos deres fælles Venner, saa skete det kun i Overvarelse af hendes aarvaagne Moder, saa de aldrig kunde faa nogen fortrølig Samtale med hinanden.

Kun sjældent fik hun Lov til at besøge Pomponia og Klaudia, men naar det skete, benyttede hun altid Lejligheden til — saa vidt det kunde lade sig gøre — at tage Del i de kristne Forsamlinger i Føbes Hus. Her traf hun da ofte den Mand, som hun elskede, og som hun mere og mere lærte at se op til, alt eftersom hun kom til at kende hans hellige Liv i Kristi Kærlighed og Selvhen-givelse i hans Gerning.

Med Klaudia kunde hun mere end nogen Sinds dele alle sit Hjertes Følelser. De var jo begge i Trængsel, om end paa forskellig Maade, og naar de var sammen, tilbragte de mest Tiden med at læse de hellige Skrifter sammen, som de var kommet i Besiddelse af, og trøste og styrke hinanden i Gud.

Flavia var ikke uden Haab. Hun besad et fyrrigt Temperament, der mest var tilbøjeligt til at se lyst paa alt. Og hun var ogsaa vis paa, at der vilde komme en Dag, da hun skulde opnaa den Lykke, hun saa ofte havde bedt Gud om. Men for Klaudia var alle jordiske Forhaabninger forbi. Hendes Vej igennem Livet laa klart foran hende, ensom og uden timelig Lykke, men hun var beredt til at vandre den uden Knur og uden Klage. Som Dagen gik, blev det hende mere og mere en herlig Sandhed, at hendes Borgerskab var i Himlen, og det bredte et Skær af hellig Glæde over hendes Ansigt.

Hendes Ligevegt og Sjælsro blev dog for en Tid forstyrret ved en uventet Begivenhed.

En Dag sad hun alene i sit Værelse. Heden var trykkende. Hun havde lagt sit Haandarbejde

fra sig og sad og lyttede til Vandurets sagte, monotone Lyd, idet Draabernes Plasken maalte den bortilende Tid. I mange Trængselstimer ved Dag og ved Nat havde dette Ur været hendes Selskab, og hun var blevet vant til at lytte til Draabernes regelmæssige Fald som til en god Vens Stemme.

„Hvor længe vil de endnu blive ved.“ kunde hun ofte sidde og tænke? „Hvor længe vil Tiden blive ved at skide frem, før den glider ind i Evigheden? Før syntes Livet mig saa frydefuld, og Tiden ilede af Sted som paa lette Fødder, thi da var alt bestralet af Kærlighedens og Lykkens Solskin. Nu er alt anderledes. Livet er kun en Gennemgang ind til en højere Verden, og Tiden sniger sig saa langsomt af Sted. O, jeg føler det nu saa klart, i hvor høj Grad mit Hjerte var bundet til Jorden. Men i sin uendelige Naade har Gud ladet mine Afguder styrte ned og knuses for at drage mig nærmere til sig. Og det er alt sammen saare godt. Jeg vil ikke klage. Og dog — dog, hvor vilde jeg gerne have blot et Ord, et Afskedsord, et sidste Farvel fra ham. Det vilde have været mig til uselig Trøst og Glæde.“

Med saadanne Tanker gled Tiden af Sted. Pludselig traadte Darthula ind og sagde:

„Pomponia beder dig om at komme ind i Atriet. En Officer fra Armeen i Asien er ankommen og har et Bud til dig.“

Klaudia sprang op. Al hendes Ro var med et borte. Hendes Kinder glødede, og hendes Øjne tindrede af indre Spænding.

„Et Bud til mig og fra hvem, Darthula?“ Skælvende over alle Lemmer begav hun sig af Sted med Haanden hvilende paa sin tro Tjenerindes Skuldre. I Atriet traf hun Pomponia og Aulus Plautius i Samtale med en ældre Officer, hvis fyrige Øjne og kraftige Legemsbygning dog viste, at hans Aand og hans Kraft var usvækket.

Da Klaudia traadte ind, vendte han sig om imod hende og sagde, idet han bøjede sig dybt:

„Maaske er Navnet Artemas dig ikke ganske fremmed, Prinsesse?“

„Nej, det er et Navn, som jeg har lært at ære og agte.“ svarede Klaudia, idet hendes Læber skælvede let.

Derpaa gav han sig til at skildre Pudens' for hende, samt de sidste Begivenheder og Minder, alt medens hendes Hjerte bøjede af Stolthed over den Ros og Hæder, han lod hendes elskede Ven blive til Del. Dog kunde hun ikke hindre, at Taa-terne en efter en listede sig ned af hendes Kinder.

„Han var din Kærlighed og Højagtelse værd.“ sluttede han. „Han kæmpede tappert for sin Kejser, og han var en trofast Stridsmand for sin Herre i Himlen. Med sin frejdige Tro har han ofte styrket og opmaunret mig.“

Derpaa overgav han Klaudia Pudens' Brev og sagde:

„Og hermed overgiver jeg dig hans sidste Tanker her paa Jorden med Hilsen til alle dem han elskede. Jeg tror, han ventede Døden, og jeg ved, at han var forberedt til at møde den.“

Prinsessen kunde ikke faa et Ord frem. Hun greb Brevet, trykkede Artemas' Haand og ilede saa ind paa sit Værelse for uforstyrret at lytte til, hvad hendes Ven for sidste Gang her paa Jorden havde at sige hende.

Hvor havde Gud dog været god. Saa havde han dog givet hende ogsaa dette Pant paa sin Trofasthed, denne Opfyldelse af hendes inderligste Ønske.

XXIII.

Oktober.

I Begyndelsen af sin Regering syntes Nero hverken at bekymre sig om de Kristne eller om Jøderne. Hans Tilbøjelighed til Grusomhed gav sig Udslag paa andre Maader.

For Tiden talte hele Rom om en Begivenhed, der nylig var sket, og som kastede en forfærdelig Mistanke paa Kejseren, og fyldte hans bedste Venner og Raadgivere med Uro.

Uenigheden mellem ham og hans Moder var velkendt, og ligeledes var Rygtet om Poppaas djævelske Anstregelser for at faa Nero til at henrette Moderen ogsaa velkendt og kun alt for vel begrundet. Det kunde synes saelsomt, at Agrippina havde grebet Oktavias Parti og var forbitret over sin Søns Forsømmelse overfor sin Ægtefælle, og dog var det Tilfældet, og denne hendes Omsorg for den unge Kejserinde fremskyndede hendes egen Undergang.

Paa Poppaas Tilskyndelse blev der gjort et Forsøg paa en Gang for alle og for bestandigt at umuliggøre hendes Indblanding i Kejserens Af-færer, og Forsøget blev gjort paa en saadan Maade, at det skulde se ud som et ulykkeligt Tilfælde.

Nero — saaledes blev det fortalt, og saaledes troede alle — lod bygge et Skib af en meget ejendommelig Konstruktion. En Del af det kunde der-ved, at nogle Bolte blev fjernet, pludselig skilles fra den øvrige Del af Skibet. Kejseren fik derefter sin Moder til at gaa om Bord, hvad der først lykkedes efter mange Overtalelser og behændige Intriger, da Agrippina, der selv havde gaaet frem med snedige Renker og udøvet saa mange Forbrydelser, nærmede Mistanke overfor alt og alle.

Skibet stødte fra Land, og da det havde fjernet sig i en vis Afstand fra Bredden, forsøgte Neros ugudelige Yndlinge at udføre deres forbryderske Plan. Boltene blev paa en Gang trukket ud, og den Del af Skibet, hvori Kejserinden befandt sig, styrtede i Søen. Dog mislykkedes Hensigten fuldstændig. Nogle Fiskere, der befandt sig i Nærheden uden at være blevet bemærket fra Skibet, roede skyndsomt til og reddede Kejserinden fra drukne. (Fortsættes.)